

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **B. V. R.**, narozený dne X
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců X
sídlem X

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2025, č.j. KRPA-77619-16/ČJ-2025-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 21. 3. 2025 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního

vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, žalovaný porušil základní zásady činnosti správních orgánů dle § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.
3. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela neadekvátní jeho povaze a dostatečně se nezabývá konkrétní situací žalobce.
4. Napadené rozhodnutí je příkladem paušalizovaného přístupu, neboť důvodem zajištění je fakticky pouze to, že žalobce pobýval na území České republiky nelegálně.
5. Uvedl, že žalobu doplní poté, co mu bude poskytnuto bezplatné právní poradenství.
6. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a bylo rozhodnuto, že zajištění žalobce musí být bez zbytečného odkladu ukončeno, rovněž navrhl přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný uvedl, že podmínky dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly naplněny, s žalobcem bylo dne 7. 3. 2025 zahájeno řízení o správním vyhoštění, kdy mu bylo doručeno oznámení. Měl za to, že se neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně svůj výrok odůvodnil, uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by nebylo dostatečné pro naplnění cíle řízení, kterým je realizace správního vyhoštění.
8. Byl přesvědčen, že výstižně shrnul podstatné okolnosti skutkového stavu a uvedl, které listinné důkazní prostředky jej opravňují vydat napadené rozhodnutí. Je zřejmé, že žalobce pobýval na území bez platného cestovního dokladu a bez pobytového oprávnění. Žalobce byl dne 6. 3. 2025 kontrolován hlídkou Policie ČR, kdy se dal před hlídkou na útěk a nereagoval na zákonné výzvy, po použití donucovacích prostředků byl jeho útěk zastaven a odpor překonán. Žalobce hlídce nepředložil žádný doklad totožnosti, ani pobytové oprávnění, následně odmítl sdělit své nacionále potřebné ke zjištění totožnosti. Dne 7. 3. 2025 bylo provedeno vysvětlení žalobce a následně jeho výslech, kdy odmítl vypovídat, odmítl sdělit svou totožnost, adresu v ČR i adresu v domovském státě. Jde o osobu, která se žalovaným nespolupracuje a pohybuje se po schengenském prostoru bez platného cestovního dokladu a pobytového oprávnění. Na základě toho žalovaný rozhodl o zajištění žalobce dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kdy jeho podmínky byly naplněny.
9. Poukázal na strany 4-6 napadeného rozhodnutí, kde dostatečně definoval, proč nebylo přistoupeno k mírnějším opatřením, volba mírnějších opatření, než je zajištění, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci správního vyhoštění a není důvodná obava, že se bude vyhýbat jeho případnému výkonu. Pokud je zde důvodná obava, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, což

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nejčastěji bude vyplývat z dosavadního jednání cizince, nelze podle § 123b odst. 3 zvláštní opatření uložit a přistoupí se přímo k jeho zajištění. Žalovaný po zhodnocení dosavadního chování žalobce, který se žalovaným nespolutracuje a odmítá uvést svou totožnost i další údaje, shledal v jeho případě důvodnou obavu, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nemohl mírnější prostředky použít, bylo přistoupeno přímo k zajištění žalobce z důvodu dosažení cíle správního vyhoštění (ukončení neoprávněného pobytu na území).

10. Upozornil, že žalobce dne 8. 3. 2025 v Zařízení pro zajištění cizinců projevil zájem požádat o mezinárodní ochranu, při pohovoru nejprve uvedl, že se jmenuje L. V. Th., nar. X,
následně se rozmyslel a jako své jméno uvedl B. V. R., nar. X. Žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal dne 11. 3. 2025, poté byl žalobce přezajištěn dle zákona o azylu, jeho zajištění dle zákona o pobytu cizinců bylo ukončeno.
11. Žalovaný vycházel ze své rozhodovací praxe, kdy každý případ je sice individuální, jsou však mezi nimi společné znaky, které vedou k běžné praxi rozhodování ve věci za určitých podmínek obdobným nebo stejným způsobem.
12. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

13. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 6. 3. 2025 byla hlídkou policie prováděna pobytová kontrola, neznámá osoba (žalobce) se před policejní hlídkou dala na útěk a nereagovala na zákonné výzvy, po jejím dostižení byly použity donucovací prostředky a osoba byla zadržena, jednalo se o cizince, který byl následně zajištěn, cizinec nebyl ztotožněn, dle otisků prstů lustrací neprocházel, vzniklo podezření, že pobývá na území České republiky neoprávněně.
14. Při podání vysvětlení dne 7. 3. 2025 žalobce požádal o tlumočníka do vietnamského jazyka, uvedl, že je schopen sepsání protokolu, ale odmítl cokoli uvést (včetně totožnosti).
15. S žalobcem bylo dne 7. 3. 2025 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců.
16. Při výslechu dne 7. 3. 2025 žalobce požádal o tlumočníka do vietnamského jazyka, uvedl, že je schopen sepsání protokolu, ale odmítl cokoli uvést (včetně totožnosti).
17. Napadeným rozhodnutím ze dne 7. 3. 2025 bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
18. Žalobce dne 8. 3. 2025 v Zařízení pro zajištění cizinců projevil zájem požádat o mezinárodní ochranu a uvedl, že se jmenuje L. V. T., nar. X, následně se rozmyslel a jako své jméno uvedl B. V. R., nar. X.
19. Žalobce podal dne 11. 3. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v žádosti udal své jméno B. V. R., rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 13. 3. 2025 byl žalobce zajištěn podle zákona o azylu a zajištění dle zákona o pobytu cizinců bylo dne 17. 3. 2025 ukončeno.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

20. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání dle téhož ustanovení, jelikož účastníci řízení projednání věci při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Předně soud konstatuje, že žalobu považuje za projednatelnou, žaloba určitý konkrétní žalobní bod obsahuje, byť je formulován stručně. S ohledem na to soud nevyzýval žalobce k doplnění žalobních bodů. Žalobce v žalobě uvedl, že další žalobní body doplní, nicméně lhůta pro doplnění žalobních bodů uplynula dne 24. 3. 2025 (viz § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 71 odst. 2 s.ř.s.), přičemž do dnešního dne nebylo soudu doplnění žaloby podáno. Zároveň je soud vázán lhůtou dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
23. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
24. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
25. Příslušná právní úprava ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžaduje k zajištění cizince současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. že bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, je v projednávané věci doloženo obsahem správního spisu, jedná se o oznámení o zahájení správního řízení ze dne 7. 3. 2025, č. j. KRPA-77619-13/ČJ-2025-000022-SV, které si žalobce osobně převzal dne 7. 3. 2025.
26. Pro rozhodnutí o zajištění cizince dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí být dále splněna podmínka, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. a) – d) citovaného zákona a dále, že je naplněna minimálně jedna z taxativně vymezených skutkových podstat písm. a) – e) § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V případě žalobce jde o naplnění skutkové podstaty uvedené v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť v řízení odmítl uvést údaje o své totožnosti a místě pobytu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečným a přezkoumatelným způsobem uvedl, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že

jednání žalobce vzbuzuje reálnou obavu, že bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Konkrétně vycházel z toho, že žalobce se dal před policejní hlídkou na útěk, byl zajištěn za pomoci donucovacích prostředků, nepředložil cestovní doklad ani pobytové oprávnění, nesdělil svou totožnost, odmítl uvést své národnosti a další informace (adresu pobytu na území ČR, adresu v domovské zemi), aby mohla být zjištěna jeho totožnost, při vysvětlení a při výslechu odmítl vypovídat, odmítl sdělit informace ke své rodině. Žalovaný tak vyhodnotil, že žalobce se správním orgánem nespolupracuje, pohybuje se po schengenském prostoru bez platného cestovního dokladu a pobytového oprávnění, odmítá cokoli sdělit ke své osobě, k tomu může mít nejrůznější důvody, např. může jít o nelegální tranzitní migraci či o pachatele závažného trestného činu, který skrývá svou identitu. Z toho je patrné, že důvodem pro zajištění žalobce zdaleka nebyla pouze skutečnost, že na území České republiky pobývá bez oprávnění. Z popsaného jednání žalobce, který nijak s policií nespolupracoval, dokonce se pokusil o útěk, a odmítl sdělit svou totožnost, je dostatečně odůvodněná obava, že se i do budoucna bude chovat protiprávně a bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Tedy i podmínka ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla v případě žalobce zcela jednoznačně naplněna, soud se s tím ztotožňuje.

27. Žalobce pak nebyl zajištěn jako žadatel o mezinárodní ochranu, ze správního spisu je patrné, že o mezinárodní ochranu požádal až později dne 11. 3. 2025 a že po podání jeho žádosti o mezinárodní ochranu bylo původní zajištění žalobce dle zákona o pobytu cizinců ukončeno a byl přezajištěn dle zákona o azylu.
28. Soud shledal, že v daném případě nepostačovalo uložení zvláštních opatření za účelem vycestování § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což je další podmínkou pro zákonnost zajištění žalobce.
29. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
30. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 návratové směrnice); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů

zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.

31. V usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č.j. 5 Azs 20/2016-38, na které odkázal též žalovaný, se NSS zabýval výkladem § 124 odst. 1, § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a obecnější otázkou, zda se míra uvážení ohledně možnosti aplikace zvláštních opatření namísto zajištění cizince liší s ohledem na jednotlivé důvody uvedené v § 124 odst. 1 daného zákona. V tomto usnesení NSS shledal, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění, dospěl k závěru, že: „*Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).*“ Tento závěr se pak přiměřeně uplatní ve všech případech, kdy je rozhodováno o zajištění cizince a je zvažována možnost přijetí zvláštních opatření za účelem vycestování. K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2012, č.j. 1 As 11/2012 – 74, ze dne 18. 10. 2012, č.j. 7 As 107/2012 – 40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 – 51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č.j. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.
32. Soud konstatuje, že žalovaný se v rozhodnutí možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců podrobně zabýval, a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) – d) předmětného ust. § 123b, při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil ve správním řízení. Soud má za to, že toto posouzení je dostatečně odůvodněné a není nijak paušalizované, žalovaný zde přihlédl k individuálním aspektům případu žalobce. Nemožnost uložení zvláštních opatření tak opřel zejména o to, že žalobce se při svém zajištění pokusil o útěk, odmítl uvést adresu pobytu a jakékoli informace ke zjištění jeho totožnosti, případně adresy, po celou dobu odmítal se správním orgánem spolupracovat, odmítal odpovědět na otázku ohledně možnosti finanční záruka, tato ani za něj nebyla nabídnuta, byla u něj nalezena pouze hotovost 5 000 Kč, platební kartou nedisponuje, nemá žádnou platnou adresu pobytu.
33. Žalovaný tak na základě výše uvedeného nepovažoval za očekávatelné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené a spolupracoval s orgány policie, což žalobce svým jednáním potvrdil. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění, bylo dáno nebezpečí nerespektování právních předpisů, což již žalobce činil. Je zřejmé, že v daném

případě nebyla dána jakákoli okolnost, která by svědčila pro možnost uložení mírnějších opatření, nic nenasvědčovalo možné snaze žalobce spolupracovat s orgány České republiky a neohrozit výkon správního vyhoštění.

34. Soud shledal, že žalovaný se rovněž dostatečně zabýval realizovatelností správního vyhoštění ve stanovené lhůtě zajištění, uvedl, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad jeho ztotožnění, následného vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a realizace jeho výkonu, neboť neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala v případě žalobce realizovat jeho vyhoštění. Nebyly zjištěny žádné skutečnosti, pro které by výkon vyhoštění nemohl být realizován, ani žalobce žádné takové nesdělil, odmítl se správním orgánem spolupracovat, není tudíž dána ani nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života. K tomu soud konstatuje, že v řízení o zajištění cizince není nutné postavit najisto, že navrácení cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti, se kterým se soud ztotožňuje, v daném případě nic neindikovalo, že by nebylo možné správní vyhoštění ve stanovené lhůtě realizovat. Rozhodnutí o zajištění jistě je zásahem do soukromého života žalobce, neboť z podstaty věci představuje omezení jeho osobní svobody, s ohledem na uvedené individuální okolnosti případu se však nejedná o zásah nepřiměřený.
35. Pokud jde o délku zajištění, žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí dobu trvání zajištění 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Uvedl, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem a je tedy třeba pro stanovený cíl napadeného rozhodnutí zajistit mu náhradní cestovní doklad. K tomuto účelu bude nejprve třeba ověřit totožnost žalobce, který však ke své osobě odmítá sdělit jakékoli údaje, bude proto potřeba vyhotovit daktyloskopickou kartu, která bude prostřednictvím Interpolu zaslána do všech členských států, bude třeba vyčkat na výsledek šetření ve všech členských státech. Pro toto ověření bude dotazován Interpol a zastupitelský úřad státu, na jejímž základě bude správní orgán moci požádat o vydání náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný k realizaci vyhoštění. K tomuto účelu bude s žalobcem sepisována žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zasílána na Ředitelství služby cizinecké policie („ŘSCP“), které žádost se všemi potřebnými doklady (fotografie žalobce, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) zašle na zastupitelský úřad dotčené země. Doba vydání náhradního dokladu se obvykle u třetích zemí pohybuje okolo 40 až 60 dnů, přičemž tato doba se odvíjí též od informací poskytnutých cizincem v žádosti o ověření totožnosti, žalobce tyto údaje odmítl sdělit. Při stanovení doby zajištění žalovaný rovněž přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP jako příslušný orgán dle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy, a komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 dnů, celková doba zajištění 90 dnů je tak přiměřená.
36. Žalovaný tak komplexně popsal postup, který je nutný k výkonu správního vyhoštění učinit, soud na tento popis v podrobnostech odkazuje. Stanovená doba je přitom též v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje limity pro dobu zajištění cizince, a to na 180 dní. Soud má rovněž za to, že takto odůvodněná délka zajištění je zcela přezkoumatelná a přiměřená, a to s ohledem na kvalifikovaný odhad žalovaného doby potřebné k vyřízení všech nezbytných záležitostí (ověření totožnosti

žalobce, vystavení náhradního cestovního dokladu, zajištění průvozu a eskorty žalobce, zajištění letenky, atd.). S ohledem na uvedené soud uzavírá, že zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem stanoveného rozmezí, a zároveň na dobu nejnutnější s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. správního vyhoštění žalobce. I v tomto směru tak žalovaný nepochybil.

37. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil, což je patrné z výše uvedených bodů. Soud shledal, že všechny podmínky vyžadované ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobce naplněny, nebyly indikovány žádné překážky v realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobce nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.
38. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
39. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí, do 7 pracovních dnů od doručení správního spisu a zároveň ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s.ř.s., a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25).
40. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu,

neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. března 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.